

И чорбаджи Юрданъ расказа съ повече и повече растящъ гнѣвъ, откритията, които направи днесъ.

— Азъ току що се тъкмѣхъ днесъ да идж при беятъ, каза Стефчовъ. Тѣ се сбиратъ въ градината у Бейзаето, нека ги хванатъ и да ги турятъ на испитъ. Съ двѣста тоеги ще искажатъ и майчиното си млѣко... Азъ още по-рано трѣбаше да турж край на тая мръсенишка пропаганда противъ държавата... Който не е благодаренъ тука отъ правителството, нека иде въ Московията на даскалъ Климента, а не да туря огънь въ къщата ни.

Стефчовъ отвори вратата и пошунж нѣщо нѣкому.

— Ти знаешъ ли, кои сж тия магарета? попита дѣдо му.

— Главниятъ е Соколовъ! каза Стефчовъ, като хвърли крадишкомъ погледъ на Лалка, и лицето му се искриви отъ злоба. Въ тая злоба противъ доктора се мѣшаше и затаена, парлива, като живъ вжгленъ, рѣвностъ. Това окаменѣло сърдце бѣше достъпно за любовта само въ това ѝ некрасиво проявление.

— Сѣ тоя ли поразеникъ?

Стефчовъ отиде и зе да бърка въ джеба на сетрето си. Юрданъ го гледаше ожидателно.

— Ето едно писмо, което вчера намѣрихъ на улилата, токо прѣдъ вашата къща.

— Какво е това писмо?

— Подписано отъ Соколова... Праца го въ Панагюрище, види се, на други подобни вагабонди.

— И какви маскаралджи пише? плѣнъ, огънь, пожаръ, нали?

— Съвсѣмъ други работи, ужъ невинни, пише вжтрѣ, но азъ се заклевамъ, че подъ тѣхъ друго се разбира, каза Стефчовъ, като разгрѣщаше пакъ писмото. Но Замановъ ще го проникне и растълкува; той е такъвъ копой, дѣто отъ сто уврата мѣсто подушва бунтовника.

Въ това врѣме Лалка бѣше прѣблѣднѣла. Та се полека измъкна изъ стаята и слѣзна долу при майка си.